

Un any polític de nova formulació

Tortosa Ò.M.J.

Esta setmana ha fet un any de les eleccions municipals. L'inici de mandat no ha tingut grans sotracos al territori, però certament Tortosa ha consolidat amb una certa profunditat un nou escenari polític, amb noves fórmules, sense que les regnes principals hagen canviat de mans, però a la vegada amb un equilibri de forces completament diferent. Des del primer moment, es va fer clar que els resultats electorals, si bé atorgaven una victòria incontestable a Junts per Tortosa i reproduïen un mapa polític molt similar al del mandat anterior, abocaven a una governança complexa. La mateixa aritmètica, amb matisos com el salt de Movem fins a la segona plaça, semblava abocada a resoldre's de forma substancialment diferent. ERC hauria pogut donar continuïtat al pacte de govern de l'últim mandat de Ferran Bel com a alcalde, però va estimar que havia permès en excés la dissolució del seu perfil durant el cicle de govern amb CiU, i ara, amb Xavier Faura al capdavant, decidia rebutjar la mà estesa de Junts per Tortosa. Ara bé, els republicans, tercera força, també van renunciar a compartir un govern alternatiu amb el PSC. Així les coses, Junts, amb Meritxell Roigé ja com a alcaldessa electa, va haver de tirar pel dret amb un govern amb només set regidors, cinc dels quals eren nous.

OPOSICIÓ CONTUNDENT En els primers cinc plens, el govern en minoria de Junts no va perdre cap votació, però Roigé ja entreveia la duresa de l'oposició que se li venia a sobre i en una entrevista amb este setmanari a finals d'agost assenyalava que alguns partits estaven votant en contra de "coses respecte a les quals abans s'abstenien". També dixava anar que "potser el PSC té més responsabilitat per a tirar endavant la ciutat", una apreciació del tot premonitòria en relació amb el govern que s'acabaria configurant amb el canvi d'any.

El primer conflicte de governabilitat s'havia produït al setembre, quan la majoria de grups de l'oposició -tots excepte els socialistes- van votar en contra del finançament de l'ampliació de l'auditori Felip Pedrell -un dels projectes cabdals del programa

Una governabilitat especialment complexa, el pacte entre Junts per Tortosa i els socialistes i l'actual excepcionalitat sanitària i econòmica marquen el primer any de mandat a Tortosa

Membres de Junts per Tortosa i del PSC amb motiu de la presentació del pacte 'Compromís per Tortosa', el 8 de gener a la sala de premsa de l'Ajuntament. / ACN

de Junts- i van reclamar-li a Roigé "més rigor i planificació". L'alcaldesa ho va interpretar com un desafiament i una erosió gratuïta del govern en minoria. Tot i el bloqueig inicial, el govern de Junts va plantejar una fragmentació del finançament i va portar de nou la qüestió al ple, però tampoc se'n va sortir. La topada penjava directament un interrogament sobre el pressupost municipal per al 2020. El PSC es va obrir a facilitar-ne l'aprovació, però Junts i el PSC només sumaven 10 regidors, a un de la majoria, i Junts no va esgarripar l'abstenció que li faltava. Roigé apel·lava a la necessitat de tenir un pressupost per a abordar obres importants i ERC o Cs li reclamaven "més recursos per a la via pública". Movem i la CUP van estar sempre lluny de qualsevol possibilitat d'acord. Tot i que va transcendir que les negociacions amb Cs van estar a punt d'arribar a bon port, el cas és que finalment el ple, en una sessió extraordinària el 31 de desembre, va tombar el pressupost amb els vots contraris dels 11 regidors de Movem, Esquerra, Ciutadans i la CUP.

LES NEGOCIACIONS PEL PRESSUPOST Durant les negociacions multilaterals pels comptes es va gestar una nova dicotomia: una moció de censura ara que Esquerra, un cop despenalitzat a Madrid l'acord amb els socialistes, ja s'avenia a governar del bracet del PSC o bé la fructificació del flirteig creixent entre Roigé i el socialista Enric Roig. El PSC, que va denunciar pressions de tot tipus perquè contribuís a posar fi a més de 12 anys consecutius de govern de CiU i el PDeCat, ja havia anunciat públicament el seu sí al pressupost i, conseqüent amb la drecera agafada, va donar també el sí a Junts. El 8 de gener es va presentar públicament el pacte entre els postconvergens i els socialistes -dos espais polítics que no havien confluït mai en un executiu municipal- en favor d'"una major governabilitat i estabilitat".

El pacte històric desactivava l'opció d'una moció de censura entre els tres partits d'esquerra i, tot i la insistència de Movem, Esquerra va descartar articular la maniobra de

censura amb Cs i el portaveu de Movem, Jordi Jordan, va acabar retreient a Faura que en el fons no vulgués fer-lo alcalde a ell. Això sí, els dos partits van coincidir a acusar Roigé de fer de "crossa" de l'alcaldesa i d'actuar incoherentment amb la trajectòria del PSC a la ciutat. El govern continuava en minoria, però guanyava força, òbviament. Enric Roig es convertia en el nou primer tinent d'alcalde i assumia Urbanisme, Cultura i Fires.

MODIFICACIONS DELS COMPRES PRORROGATS Roigé ja havia anunciat que, amb el pressupost del 2019 prorrogat, apostaria per anar introduint-ne modificacions per a materialitzar la seua acció de govern, i el ple ordinari del mes de març va permetre aprovar, ara sí amb l'abstenció determinant d'Esquerra, una modificació pressupostària que preveu diverses actuacions a la via pública i en equipaments, valorades en tres milions d'euros, una tercera part per a arranjament de voreres. També s'hi incloïa la urbanització de la plaça de l'Ajuntament o

l'ampliació del Museu.

EL PENÚLTIM CONFLICTE, JUST ABANS DEL CORONAVIRUS La primera quinzena de març va deparar però un nou episodi convuls quan Movem i la CUP van aconseguir forçar un ple extraordinari, previst per al 13 de març, per a reprovar l'alcaldesa, a qui l'oposició acusava d'"obstruir" l'accés a dades de les despeses dels grups municipals durant l'anterior mandat. Jordan, com a líder de l'oposició, va acusar Roigé de vulnerar la Llei de transparència i l'alcaldesa, al seu torn, va tornar a acusar l'oposició de moure's exclusivament per a desgastar-la políticament i personalment. El cas, però, és que el ple no es va arribar a celebrar. El 13 de març marcava tot just l'inici de l'emergència sanitària i de les dràstiques mesures de distanciament social i els mateixos grups que havien exigit la convocatòria del ple per la via d'urgència van demanar ajornar-la. Roigé va sostenir que no tenia competències per anul·lar el ple i els que aspiraven a donar-li un cop polític no es van presentar a la sessió.

A partir d'aquell dia, l'actualitat política municipal ha estat marcada, com en altres tants municipis, per l'excepcionalitat derivada de la pandèmia. Es pot dir que l'alcaldesa Roigé ha sortit políticament reforçada, tant per la seua estratègia comunicativa, amb compareixences regulars per a transmetre el que anava decidint el comitè de seguiment de la Covid-19. L'oposició li ha retret unilateralitat en la presa de mesures, però el fet és que l'equip de govern n'ha posat d'ambicions sobre la taula, com ara la gratuïtat d'algunes taxes durant tot l'any o les ajudes directes a comerços i empreses de serveis més afectats pel coronavirus.

Això sí, al govern en general, i al PSC en particular com a nou responsable directe d'Urbanisme, li ha sortit una altra pedra a la sabata amb la renúncia de l'empresa adjudicatària de les obres de la plaça de la Catedral arran d'un modificat del pressupost del projecte, cosa que ha comportat l'últim encreuament de retrets entre l'executiu local i l'oposició i ha ajornat sense data la represa dels treballs.